

Передплата

на «РУСЛАНА» вивозить:

в Австрії:

на цілий рік	20 кор.
на пів року	10 кор.
на чверть року	5 кор.
на місяць	1/70 кор.

За границею:

на цілий рік	16 рублів
або 36 франків	
на пів року	8 рублів
або 18 франків	
Поодиноке число по 16 сот.	

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска» — з Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. І. пл. Домбровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Балканські справи.

(X) Півурядові дневники запевняють, що підчас віденьських переговорів між гр. Голуховским а гр. Лямсдорфом постановлено удержати status quo на Балкані. Однак сї запевненя находять мало віри в Болгарії. Навпаки з ріжних вістей, які наспівають із Софії, можна додумувати ся, що значна частина болгарских політиків зовсім поважно сумніває ся про справдешній успіх македонських реформ. Догадують ся іменно, що Туреччина буде всіми можливими способами рішучо опирати ся настановленю християнського губернатора для Македонії.

Після «Köln. Ztg» в Софії зовсім виразно говорять про можливість війни між Болгарією а Туреччиною. В тім дусі пояснюють слова болгарского міністра скарбу Сарафова, які він проголосив в Собранію, виступаючи в обороні незначного підвищення воєнного бюджету проти опозиції: «Не робіть трудностей задля марних 2 і пів міліона, вимаганих міністром війни, бо обставини можуть довести до того, що небавом буду приневолений виступити перед вами зовсім з іншими домаганями». Борис Сарафов є тепер в Софії, також Михайловский повернув із своєї вандрівки по Європі та й генерал Зончев подужав з рани і проживав зовсім безпечно в болгарській столиці.

В італійських урядових кругах вельми невдоволені, хоч зовсім неоправдано, тим, що віденьські переговори про македонське питанє відбували ся без запросини дипломатичного заступника Італії. Звіщають, що італійський амбасадор у Відні, гр. Нігра, з порученя Принетого упоминав ся о се у гр. Голуховского і гр. Лямсдорфа, для чого не запросили єго до австро-росийських пересправ. Італія не може сего стерпіти, щоби її яко вельми інтересовану в балканських справах державу не запрошено до переговорів. Гр. Нігра мав дістати відповідь, що на Балкані не думають про ніякі зміни що-до взаємин поодиноких держав і длятого австрийско-росийські пересправи не є для нікого небезпечні.

Окрім македонського питаня займають ся дипломати вельми пильно справою сербского наслідства. Берлинська National Ztg. звіщає, що гр. Лямсдорф на своїй поїзді мав задачу, засягнути у сербского короля Александра рішучого поясненя що-до наслідства престолу. З сербскою королевою мав собі гр. Лямсдорф поступити нечемно і не поцілував її в руку, як «се є в звичаю». Сей берлинський дневник навізує до сеї події ось які поясненя:

«Гр. Лямсдорф заявив королеві Олександрови, що Росія вимагає від него, наколи хоче числити на російську моральну поміч, щоби рішив ся або на наслідство одного з трех для Петербурга і Відня милых кандидатів, або на розвід з королевою Драгою. Сї кандидати є: кн. Мірко черногорский, одружений недавно з порозумінєм російского двора з Константиновичною,

молодий кн. Лайхтенберский, посвячений з російским двором, і виховуваний тепер у військової академії в Петербурзі, і кн. Батерберский. Гр. Лямсдорф вимагав відповіди на се протягом 24 годин. Сербский король дав відтак відповідь гр. Лямсдорфови, що він хоче розвести ся з Драгою і знов одружити ся в порозуміню з австрийским і петербурским двором. Королева Драга дістане від Росії відповідну пенсію, яко винагороду за се, що зрече ся свого достоїнства. Она мала згодити ся на сю постанову короля і для прискореня справи мала навіть навязати переговори щодо купна віль в Дрездені. Однак загально думають, що розвід не послідує ще так скоро, позаяк королеви визначено цілорічний речинець. В звязи з тим є також димісія міністра заграничних справ Антонича. В білгородских кругах запевняють, що вже мали там проголосити кандидатуру Луневича, однак Росія вдала ся скоро в сю справу і перебила сему в повнім порозуміню з віденьским двором». Однак сї вісти треба прийняти з великою обережністю.

Борба з огнем.

Хто не знає з досвіду страшної сили того палаючого елемента! Хто не був сьвідком страшного нещастя, яким є пожар на селі? Кому не стискало ся серце кровавим болем на вид розпуки тих людей, що з безсильністю карлів бігали довкола горючого пекла. Ся вода, що они лили в огонь зі своїх коновок, немов ще розжарювала пекельне гирло, а ті осмалені, чорні бальки і лати, що они розтягали з пожару, виглядали мов величезні гадюки, з огнистого кодила, на яких сорокатім хребті кождий подув вітру здіймав наново страшні полумінні язики. Крик чоловіків, плач жінок, скомліне дїтий, жалісний рик худоби і тривожний голос дзвонів... безладна біганина і загальна паніка — се образ пожару на селі.

Зрозумів наш «Сокіл» величезну вагу того страшного ворога і станув з ним до борби, організуючи сільські огневі сторожи. Однак се доверва почия і щоби він став справді запорою того всенародного нещастя, потреба би, щоби сторожій числити не на пальці, а на тисячі. Але і тоді ще пераз прийшло би і до такого нещастя, як тепер, що пів, або і ціле село вигорить до тла. Бо навіть і по містечках, де вже є і охотничі і постійні сторожі огневі, буває тепер так, що в сивавці замість води, насипана бульба, розсохлі бочки течуть, а стражники вправді уміють драпати ся на башту, але не уміють ованувати товпу та заставити єї до плянної і енергічної акції.

Не хочемо сими словами обнижати значіня закладаня сільських сторожій огневих, але ми хотіли-б вказати, що так само важними, а може ще важнішими є, так сказати-б, антисептичні заобігуючі способи борби з пожаром. До найважнішого з таких способів належить безперечно асекурація і єго вже словняє у нас «Дністер» з великим хіном для погоріліців і для цілої рускої суспільности. Однак і асекурація не ветеереже від нещастя, бо хоть заплатити шкоду та не верне страти в річах, збіжу, худобі (хотят можна би і се зааскурувати, але се рідко бу-

ває), а вжеж не верне страти... в людскім здоровлю і житю.

Ліпше прецінь зовсім не горіти, як згоріти асекурованим. А против сего можна запезпечити ся головно через огнетревале покритє дахів. У нас навіть муровані доми криють лише гонтою або і соломною. Пишучий сї слова бачив два великі пожари в селі Розвадові коло Миколаєва (над Дністром). Там є свої камінні гори і всі доми муровані з каміня. А мимо того за одну ніч з цілого села остали лише голі, обдерті мурри. Таке саме стало ся і в селом Дроговижем в тійже околиці. А колиб так ті села були криті огнетревалыми дахами, то хати стояли-б по кілька соток літ безпечно, приокрашали-б ся з покоління в покоління і зберегли-б цінні родинні памятки дідів та прадідів.

А то ми все ще живемо, як за часів татарских нападів! Що відбудує ся село, то знов єго знищить до тла лютий татарин-пожар. І наші сільські хати замість щоби чим-раз ставали кращі, догіднійші, богатіші, будують ся лише провізорично, чим раз тіснійше, чим раз недбалійше, чим раз біднійше. А зарадити сему може лише дахівка, признана як найдогіднійший, найдешевший і найтревальший — огнетревалый ма-теріял на покритє дахів.

Криймо наші села дахівскою! — се повинно стати загальним окликом, яким би переняло ся всьо сільське населенє, щоби замість небезпечної стріхи селянин мав над своїм майном солідну, огнетревалу кришу. Агітація за тим між нашим народом повинна іти устно і письмом, а помочи в діло се перевести міг би найскорше наш «Дністер», при помочи, а навіть і без помочи краю.

Коліб на цілє покритя сїл дахівскою сойм призначив якийсь капітал, то справа була би богато легша. Але що годі на се числити, бо сойм має досить до діла з парцеляційним банком, бюроами праці та стапінськівскою іміграцією, то не чекаючи на него, краще-б взяли ся самостійно до діла. А переведенє сего представляємо собі ось як:

«Дністер» заклочує з одним або кількома фабриками дахівок (пр. п. Левінського) умову о достарчуванє дахівок на можливо догідних умовах. Відтак повідомлює своїх клієнтів, що можуть набути дахівок по якісь частині їх ціни, або і за дармо, коли зобов'язуть ся нею покрити свою хату, чи господарські будинки. Очевидно через огнетревале покритє зменшує ся небезпечність пожежі, а через те повинні-б також зменшити ся асекураційні рати. Але клієнт, що одержав за дурно, або за половину вартости дахівку, платив би дальше ті самі рати через якийсь ряд літ і тим сплачував би свій дах. По сплаченю наступило би відповідне зменшенє асекураційної оплати — не лише для одиниць, але і для цілих сїл, бо через дахівку були би вже безпечні від огню.

Критє дахівскою є тим легше, що кождий господар може собі єго сам виконати так, як сам стріху шие. Докладне поученє що-до сили дахового вязаня, як і до способу ліпленя причілків та укладаня дахівки можна би видати брошуркою (міг би видати сам фабрикант, який достарчував би дахівки), а після потреби міг би «Дністер» посилати вандрівного майстра-учителя. Всяке дальше діловодство що-до сплати вело би ся разом з асекурацією і тим способом не коштувало би нічого, так що справді таке розширенє діяльности «Дністра» було би великим до-

бродійством для наших сіл, а не малою користию і для него самого.

А може ми ідемо за далеко — може асекураційне товариство не в силі переняти на себе такі агенти?... Не бачимо причин, але нехай би і так було, то сама гадка запобігаючої борби з пожаром через покриті сільських хат дахівкою є стійна і можлива до переведення. Статистика вказує, що рік-річно іде Галичній кількості мільйонів з димом. Приймім, що на нашого селянина випаде з того лише 100, а най і 50 мільйонів річно, то всеж таки се є сума, задля якої варто би піднести всенародну агітацію, осунувати окреме товариство, постарати ся о потрібний фонд і як найскорше приступити до діла. Тому кличемо до всіх наших людей доброї волі: Крпймо наші села дахівкою!

З політичного поля.

Державна рада скликана, як оголосила Wiener Ztg. на четвер 15. с. м. На дневнім порядку першого засідання має стати: 1) бруксельська конвенція цукрова, 2) контингент рекрутів, 3) бюджет, 4) прасовий закон. Цукрова справа станула тому на желанє д-ра Кербера на першій місци, що до ратифікованя конвенції держави мають час лише до 1. лютого. Колиб мимо сего проявила ся ческа обструкція, др. Кербер рішить ся накинути палаті новий регулямін силою цісарского розпорядженя.

Перед зібранєм парламенту відбуде ся ще одно засіданє німецько-чеської уговоної конференції с. в. обох секцій, чеської і моравської. Politik критикуючи проєкт д-ра Кербера, жалувє, що правительство витворило отсим проєктом новий предмет спору, бо Чехи ніколи не відступлять від засади, що чеський язык має задержати відповідні права в цілім чеськім королівстві. З другої-ж сторони Politik енергічно виступає проти гадки, щоби Молодочехи відказали ся від дальшої участі в конференції.

В угорскім соймі пос. Кошут домагав ся настійчиво від президента міністрів Селя, щоби виявив подробиці заключеня австро-угорської угоди. Сель відповів, що буде міг се вчинити доперва по цілковитім зредагованю і підписаню угоди. Отже нетерпеливість і цікавість угорської опозиції не буде виставлена на довгу пробу. Отсе доносять телеграфічно з Відня, що нині рано міністри Кербер, Бем-Баверк, Каль і Джіованеллі відїхали до Будапешту. На спільній конференції австрійських і угорських міністрів,

яка має відбутися нині, наступить підписанє австро-угорської угоди.

Повстанє в Мароко розфанатизованого населеня против свого султана Мулея-Абдуль-Азіса занепокоїло європейські держави. Сей край, сусїдуючи з одної сторони з англійским Гібральтаром, з другої з французским Альжиром, має велике політично-комерціальне значінє. Богатство Марока вабить від давна до себе Європейців, але боронить їх від них фанатична ненависть 9 мільйонів тубольшого населеня. При заведеню культури край міг би виживити в достатку і в пятеро стільки населеня. Тому теперішній султан є прихильником розбудженя промислу при помочи Європейців. Однак се викликало против него фанатизм і повстанє. Єго положенє є о стілько небезпечне, що жадна з європейських держав не важить ся прийти єму в поміч на свою руку, знаючи, що через те порушила би суперництво цілого ряду зависних конкурентів. Однак послїдні вїсти з країни чорпоскірих виглядають більше успокоюючо. Привернено супоній та повагу султанської власті і не зайде потреба жадного... європейского концерту.

Новинки.

— Календар. В недїлю: руско-кат. Дїтий убит. у Вифл.; рим-кат. Вікторїї. — В недїлю к: руско-кат. Анїсеї, Теодорї; рим-кат. Гоноратї. — Ві вторник: руско-кат. Мелаяї; рим-кат. Гїларїя.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При змінї місяця просимо наших Вп. Передплатників о споре відновленє передплати, зглядчю о вирівнанє залогостий, бо на кредит не будемо висилати часописи.

— **Що і як будемо писати?** — слово замість програми на слїдуючий рік.

З новим, 1903. роком починаємо семий з ряду рік нашого видавництва.

Як в давніших роках, так і на будуче остаємо пви тїй самїй програмї, що має на цілі: оборону прав нашої Церкви, народности і накликуване всіх народоців до єдности. У всіх справах будемо виступати отверто, рішучо і консеквентно, маючи єдино на цілі загальне добро, всесторонній розвій нашої суспільности та непорочність народних ідеалів. Нашого національного стягу не дамо поневірати людям, що давно вибили ся з під него і стали на чужу службу. Наша справа за свята і за чиста, щоби до неї посьміли мішати ся люди, у яких нічо, навіть власний нарід і єго мова не найшли ні пошанованя, ні привязаня, ні любови. Всіх членів народного сторонництва будемо накликувати до борби за народні права, до береженя народного достоїнства, яке велить раз на все зїрвати всяку звязь з ренеґатами!

Щоби дати нашим читателям як найвірнійший образ життя руского народу, ми постарали ся о збільшенє чи ла наших кореспондентів на провінції.

В фейлетонах нашого дневника будемо містити лише вартні твори так з ориґінального письменства, як і перекладів.

Передовсім покінчимо друк подорожних спомпів д-ра Я. Окуневского п. з. «Листи з Чужини», розвідки Корнила Устияновича п. з. «Кавказ» і перекладів д-ра Василя Щурата п. з. «Поезия XIX віка», яких ми через натови материялу не були в силі випечатати в 1902. р., які однак становлять для себе окрему цілість.

В редакційній теці маємо три доси непечатані оповіданя бл. п. Олександра Кониського п. з. «Напасть», «Чудні пригоди в житю», «Батько та син», студію посла Ол. Барв'їнського п. з. «Народні школи на Угорщині» і записки з подорожжї по Босні і Герцоговині та Італїї, студію Нечуя-Левицкого п. з. «Культурні типи старинного Сходу», Байронову поему «Мазени» в перекладі Михайла Старицкого, ориґінальну драму Івана Сьвітленка п. з. «Мазепа», печатану доси лише в одній часті, драматичний образ Василя Пачовского п. з. «Сон української ночі», драму Зенона Василенка п. з. «Хлопський страйк», збірки оповідань Богдана Лепкого, Льва Лопатинського, Антона Крушельницького, Вол. Бирчана і інших старших та молодших наших письменників.

Від часу до часу будемо містити «Малий фейлетон», в який вїйдуть переважно поезїї. І тут приобіцяли нам ласкаву свою поміч Богдан Лепкий, Уляна Кравченко, Лев Лопатинський, Петро Карманський, Стефан Чарнецький, Ярослав Гордінський, Василь Шваєв, В. Залізник, С. А. Обуховець, Сергїй Бердаєв і др.

О скілько стане місця, будемо містити в нашім дневнику кореспонденцію визначнійших наших людей, як Вол. Навроцького, Ом. Партицького і других.

Постійно будемо удержувати в нашій часописи літературні і наукові огляди чи то поодиноких письменників, чи видань. В тїм напрямі маємо рівнож обезпечену співучасть так українських, як і галицьких критиків та знатоків письменства.

Вкінци на всестороннє бажанє привернемо тяжеві огляди п. з. З життя і гадок, та ставнемо заміщувати гумористичний кутик, який торік звеселив не одну хвилю нашим читачам.

Дякуючи сердечно всім нашим прихильникам, що працею своїх рук і заохотою піддержували нас в тяжких нераз хвилях, ми просимо їх також на будуче о ласкаву поміч та о приєднуване, чим раз більшого круга читачів.

— **В Преосв. Митрополит Шептицький** невдужає вже від кількох тижнів. Стан здоровля значно погіршив ся в остатних днях. Вчєра з порученя митр. Консистоїї відправлено у всіх львівських церквах богослуженє на інтенцію выздоровленя Владика.

— **В стані здоровля Єго Ексцеленції Високопреосвящ. о. Андрея Шептицького** наступив в послїдних днях такий зворот, що зі сторони лі-

Пророк Волі.

Фантастична картина*.)
НАПИСАВ ІВ. БУЦМАНЮК.

(Дальше).

Геній (спокійно): Тамтої я назване маю, та більшу я від тамтої власть маю. Тамта посїла серце твоє, а я твого духа. Тамта хотїла тобі дати марне щастє сьогосьвітнє, а я тобі дам вічнотревалє щастє слави в царствї духа. Тамта тебе навчила таємної піснї серця, зачарованої мови цьвітів, а я тебе навчила піснї життя, зачарованої мови сльоз і зїтхань цілої людскости страждаючої! З тамтою шлях спільний кінчить ся на порозї до того страшного місця, а я піснями моїми крізь стїни тих гір слїд твій відшукала, щоб тебе забрати звідси і шляхом побідників повести в царство героїв!

Каторжник (сумно): Ах ні!... се омана!... привид!... На віки ми вже розїшли ся з собою... І не зїдемо ся тут вже більше!...

Геній: Приїде — як Бог на небі — колиє тая хвиля, що воскресєн в часї душ усїх, неуже в тїл пространї, станеш ти біля тих сердець, котрі горячо били для тебе, вже дух збавнений із збавлєним духом, — чистї, сьвітляні, сьвятї!...

Каторжник: По-що увїйшла ти тут?... Чого хочеш?... Я смерти ждучу... а ти правиш менї о житю... о болях... побїдах? Я навіть вічного життя духа не хочу... Дай менї за ціну того життя — спокій могили, вічного забутя. О — будь доброю! будь милосерною! Замкни менї очі!... Таж кожиа квітонька снить серед ночі, склоняє го-

ловку, спускає листки і втягає солодіть роси холодної... Таж сон стуляє й мандрївцєви очі!...

Геній: І я спокій тобі приношу! Я душу твою згїрклу і змалїлу під вагою горя, хочу піднести знов на тую височїнь, на якій вона була в чатах бою! Хочу піддержати тебе тут, на тїм сьвітї великим і яєним аж до послїднього дня, щоби такого повести шляхом побідним на престол витязїв!

Каторжник (покинув є сумно головою): Гляди! Чи ж тая зісохла рука моя зможе піднести меч, потрясти престолами тиранів, злякати ворога? Чи ж зможу я, скатований муками душі і тіла, піднести прапор в оборонї народу? Ах — глянї! Цїла молодість моя, повна сил, повна віри, ціле житє моє, що було тільки одною посьвятою для ідеалів українского народу, нащо придали ся? Чи зворушили нарід до життя нового, чи побїдили тиранів? Гляди — кілько сил, кілько життя змарніло дармо... Гляди! там тирани видирають душу народню, послїдню каплю крови з серця народного точатє. Шлях широкий від яєного неба України, аж по мрачнї тайги, лєдяні береги Сибїру, сьвітять мов дорога молочна на небі, білими кістками найлучших синїв України. По усїх тюрмах розлогої деспотїї дзвонять кайдани на руках братів, сестер, батьків та материй наших... Там — ворог з диявольским усєміхом вчить малу дитину на гробї батька замученого, молитись вражою мовою за катів; блеском золота і сїбла ослїплює братів наших, а діти катованої України оглухли, кайданами мїняють ся, правдою торгують!... І коли тільки сльоз, тільки зойку, що боють страшним криком до самого Бога, — не годні зворушити того грізного Господа, не годні вбити тиранів громом шмисти,

збудити народу рабського до діл, до посьвятї, чиж я, труп повзаючий у тих порохах підземель, зможу тепер на склонї життя мого влїти в нього струю животворну? — О, ні! не для мене ся пісня бєва, не для мене сї турботи житєві! Хто тут увїйшов, для того як у Дантовім пеклї, нема надїї... І колиб я навіть ожив, у другє на сьвіт народив ся, я би життя того так вживав, як його вживають другї... тисячі... І так вживав його і так сьміяв ся!...

Геній: Друже мій! І ти — тепер на склонї життя сумнівав ся о собі?! — О праці своїй, о трудах, о правдї, котрій ти служив, ти — великий думами і посьвятою? Диви, в яким трудом сївач оре перелїг зарослий, покритий камінєм і тернем... як в потї чола робить його пухким, вириває на нїм непотрібні зєла... І на що? Щоб кинути у нього одно маленьке зерно, котрє може і не зїйде, струпїше?! Але коли тих зерен упаде тисячі — покрїє ниву море золотого колюся! Капля води падає на камїнь твердий, хто скаже, що она на нїм по собі слїд лишить, коли вітер подує, сонце припече? Але коли тих капелїв тисячі упадуть, перевертять вони тоді і камїнь цїпкий.

І твоя праця слїд по собі лишить; не згине марно і одна капля поту в трудї розїлїяна для добра людскости! По тобі лишить ся путь яєна на шляху праці. Вступлять на нього тисячі, щоб довершити розпочатє тобою діло! Вже уступають, вже їдуть по нїм... Велухай ся душі слухом в той тисячний гомін зємлі — матери твоєї! — Чуєш той хїд? Чуєш, як лоном єї дроз перебігає? Яку пісню грають розбурханї хвилї Днїпра? То пісня воскресєня... то пісня свободи! То велєть народний підносять ся з дового

зована і запросив одного з селян на медіум. Селянин вийшов на естраду і дійсно в очах публіки заснув, але не від очей гіпнотизера, але від хлороформу, яким магик посипав ему вуси. Запомороченого селянина магик випровадив за куліси і там витягнув ему з пазухи гроші, а опісля шез без сліду.

— **Кожний Русин-патріот** повинен належати до Руского Товариства педагогічного. Хто є вже його членом, не повинен залягати з вкладками, а хто залягає, повинен їх вирівняти як найскорше. Гроші треба вислати на адресу каспера тов-а, Львів, ул. Кльошовича ч. 7.

— **Колесниця для Папи.** Межи новорічними дарунками, присланими Папі зі всіх сторін світа, є також колесниця (ровер). Прислав її якийсь Американець. Він певно думав, що старенький Папа буде їздити на колесниці по огородах Ватикану.

— **Проти п'яньства.** Поліція в Копенгаві зарядила, що шинкар, у котрого який гість заперся до нестями, має своїм коштом відвезти п'яка до дому, а як би п'як наробив якої шкоди або занедужав з п'яньства, то шинкар має з власної кишеві шкоду заплатити і покрити всі видатки на его лічене. Такий розпорядок придав би ся і в нас.

— **Страйк в ватиканській друкарні.** Вчорашне число урядового ватиканського дневника „Osservatore Romano“ не вийшло, бо складачі застрайкували задля низької платні.

— **Фальб** заповів на січень: з початку місяця дощ і сніг, а при кінці морози. До 13. небо хмарне і вітри, від 14. до 20. тепло, дня 21. мороз, 22. і 23. сніг з вітром, від 24. до кінця місяця великий мороз.

— **З залізниць.** З днем 1. січня 1903 входить в жите тимчасовий додаток, що відносить ся до тарифи: а) до тарифи часть II, знижки 1 і 2; б) до тарифу для поодиноких артикулів; в) до тарифи льокальної ц. к. австрійських залізниць державних часть II, зшиток 3 і містить в собі знижені ціни одиничні до тарифу обовязуючих в тим руху.

З днем 1. січня 1903, а о скільки дотеперішні ціни одиничні будуть знесені без заступлення їх иншими, з днем 1. лютого 1903 входить в жите додаток I до тарифи часть II,

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір посла до державної ради з куриї більшої власности Яворів-Мостиска-Цішанів на місце д-ра Вол. Козловського, що мандату не прийняв, відбуде ся в половині лютого. — Посадника міста Півничної, новосандецького повіта, Яна Відомського, засупендовано з уряду, яко обжалованого о злочин обманьства і сироневірене громадского добра. — Професор університету в Падві, Сормані, довів медичному товариству, що відкрив бакциля скаженнини.

— **Льоси м. Любляни.** Головна виграна 50.000

К упала на ч. 4.097; 3.000 К на ч. 58.393; по 1.000 К виграли чч. 13.812, 17.049, 33.586, 46.467 і 46.533.

— **Льоси Бруншвицкі.** Головна виграна 45.000 марок упала на с. 6.629 ч. 49; 10.000 марок на с. 588 ч. 27; 7.200 м. на с. 5.352 ч. 6; 3.000 м. на с. 588 ч. 4.

— **Льоси Триєстенські.** Гол. виграна 20.000 К упала на ч. 6.325; по 2.000 К виграли чч. 9.907 і 16.386.

— **Померли:** В Станиславові Ян Брила, професор гімназії; в Мадриті Саґаста, бувший президент міністрів; в Н. Саачи Филомена Висоцка, вдова по інженєрі.

— **Переписка Адміністрації Всегв. Руске Касино в Стрию.** Заплачено 9 К на 1903. р.

— **Вісти з перемискої епархії.** Дня 28. м. м. одержали пресвітерат отсі кандидати духовного стану: Волод. Венґринович, Волод. Гамерський, Стеф. Дорош, Мих. Комарницький, Лавр. Левицький і Мир. Усцький. — Містодеканом устрицьким іменованій о. Йосиф Білинський, парох в Устрицях долиньних. — Презенту на парохію Смолин, любачівського дек., одержав о. Еміліян Гриневецкий, а управ. сотрудником в Мижанци поставлений о. Роман Кокотайло. — Відручними богослужбеними стипендіями з фондациі бл. п. архипресв. Григорія Шашкевича на 1903. р. наділені сотрудник оо.: Волод. Санецкий в Телицях, Дим. Городицкий в Раві рускій, Іван Кюфас в Самборі, Андр. Наконечний в Дахнові, Теоф. Величко в Літині, Леонт. Адріанович в Корманичах, Стеф. Макар в Новім місті, Теод. Дяків, завід. в Нижанковичах, Іван Созанський парох в Заміхові і Петро Дуркот, парох в Яблонци польській.

Наука, штука, література.

— **Новий тижневник для селян** п. в. „Поступ“ нічне виходити в Коломиї від 15. січня 1903.

— **Репертуар Львівської Фільгармонії.** В суботу 10. січня великий концерт фільгармонічний при співучасті Жеми Беллініччій і Франца Онджика. (Початок виїмково о год. 6½ вечером). — О 10. год. нічне ся в салі Фільгармонії велика редута.

В неділю, 11. січня популярний концерт, в яким виступить перший раз концертмайстер чеської Фільгармонії Богумил Броні, скрикар.

Ві вторник, 13. січня симфонічний концерт. (Ціни популярні).

— **Справозданє** з концертів Фільгармонії, які відбули ся сего тижня, задля натовпу материялу помістимо в пошеділок.

Телеграми.

Відень, 9. січня. Німеччина запросила Австрію і Росію до пересправ щс-до відновлена торговельних договорів.

Відень, 10. січня. Чехи мають в державній радї почати обструкцію.

Рим, 10. січня. Tribune доносить, що цар приїде до Риму при кінци цьвітня, а пісар Вільгельм в половині мая.

Прага, 10. січня. Міністер Резек приїде нині до Праги, аби відбутти конференцію з визначними членами молодческого клубу.

Танґер, 10. січня. Агенция Гаваса доносить, що в Марокко настав повний спокій.

Гага, 10. січня. Перша палата прийняла без дискусії цукрову конвенцію бруксельську.

Надіслане.

Спеціаліст недуг горла і грудий
Др. ЕВГЕН ОЗАРКЕВИЧ
довголітній лікар клінічний і заведеня лічничого в Шавниці, ординує постійно у Львові, ул. Корняків ч. 1, II пов. (Народний Дім).
11(20-?)

COLOSSEUM Ernesta Thorna
у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна
Найславнійша програма!
від 1. до 16. січня 1903.

При співучасті військової музики 30. п. п.
1) Увертура. Реклямограф. 2) Les deux Arasos жонґлєри. 3) М. Маревска, польска куплетистка. 4) Дружина Тома, акробати. 5) Lilly Tiso, англійска співачка і тансерка. 6) Vindobona, комічно-музикальний квартет. 7) Американський біскуп: Похорони «короля армат» Круппа. 8) Орхестра. 8) Борба силачів, до якої зголосили ся шампіони з Галичини, Угорщини, Туреччини, Сиберії, Німеччини, Швеції і Америки — разом 10.

Що дня о 8. год. вечером велике представленє. В неділю і свята два представлення. Шо артисти High Life представленє. Білети вчаснійше можна замовляти і набутти в конторі Пльона ря ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1902.

(Приїзд і відїзд поданий шєля часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годині				відходить о годині			
6:10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня	6:25	до Сучави, Жидачева, Кересмезе, Потутор				
6:20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Чорткова	8:30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний				
6:50	з Брухович, щод. від 15. мая до 14. вер. вк.	1:55	6:43	до Лавочного (Пешту) Борислава, Дрогобича			
7:45	з Янова	2:09	6:35	до Кракова (Відня, Праги), Берлина			
7:40	з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче	8:30	8:40	до Лавочного, Хирова, Калуша			
8:00	„ „ на дв. головний	2:55	9:00	до Янова			
8:10	з Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова		9:15	до Белзця, Сокала, Любачова			
8:15	з Сокала, Рави рускої		9:50	до Чернівців, Потутор			
8:50	з Кракова, Відня, Праги, Берлина		10:30	до Тернополя, Потутор, дв. Пид.			
10:25	з Ряшова, Любачева		10:40	до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділю і свята			
11:55	з Станиславова (Кересмезе, Потутор)		1:25	до Брухович від 15. мая до 14. вересня в неділі і свята			
1:10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		2:15	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.			
1:23	з Янова		3:15	до Янова щоденно від 1. мая до 30. вер.			
2:20	з Підволочиск, Копичинців на дв. Пид.		3:26	до Брухович щод. від 1. мая до 15. вер.			
2:35	на дв. голов.		3:30	до Рашева, Хирова, Любачева			
3:14	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і св.)						
4:40	з Самбора, Стрия, Сколього (1/5-30/9)						
5:11	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Пид.						
5:35	„ „ на дв. голов.						
1:45	5:40 з Чернівців, Іцкан						
	5:50 з Кракова						
Ніч				Ніч			
6:00	з Сокала, Беца і Любачева	12:45	6:10	до Станиславова, Жидачева			
8:04	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і св.)		6:20	до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)			
9:12	з Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і св.)		6:30	до Янова від 1. мая до 15. вер. будні дни а від 16. вер. до 30. цьвіт. 1903. щоденно			
9:20	з Чернівців, Букарешту		6:35	до Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова			
9:25	з Янова (від 1. мая до 30. вер. в нед. і св.)		7:10	до Сокала і Рави рускої			
8:40	9:50 з Кракова, Відня, Берлина) Ясла, Розвадова		8:16	до Брухович (15. мая до 14. вер. в нед. і св.)			
2:31	10:03 з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і св.)		8:25	до Черемшля			
	10:02 з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Пид.		9:00	до Підволочиск, Бродів год. дворець			
	10:20 „ „ на дв. голов.		9:20	до Янова від 1. мая до 15. вер. в нед. і св.			
	10:50 з Лавочного (Пешту) Хирова Калуша		10:05	до Іцкан, Чорткова			
	3:14 з Тернополя, Грамалова на дв. Підзамче		10:30	до Кракова, Відня, Варшави, Праги			
	8:35 „ „ на дворець головний		11:00	до Підволочиск, Бродів дв. головний			
			11:10	до Кракова, Відня, Праги, Самбора			
			11:32	до Брухович від 15. мая до 14. вер. щод.			

ЗАМІТКА: Пара нічна числять ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано
Час середно-європейский ріжнить ся від часу львівского о 86 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць державних (ул. Красіцьких ч. 5.) уділяє поясненє в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Збогатити ся

в добру а дешеву книжку рад би кождий. Тож звертаємо Вашу увагу, що такою книжкою є: „**Народний декляматор**“

На 322 стор. читкого друку містять 107 ріжнородних деклямацій, перворядних руских поетів. У вступних замітках пояснено звязко:
I. Що і як деклямувати?
II. Як устроювати народні вечерки?

Ціна примірника оправлено в елегантне портно з витисками вносить лиш 1 К 20 сот. З огляду на ті всі прикмети повинен «Народний декляматор» находити ся в кождій рускій хаті.

Просить ся замовляти у накладовій книгарни **Якова Оренштайна** в Коломиї, (Ринок).

20(6-6)